

Warszawa, dn. 13.09.2023 r.

Główny Sąd Łowiecki

ul. Nowy Świat 35

00-029 Warszawa

Rep. GSŁ 36/23

O R Z E C Z E N I E

Główny Sąd Łowiecki w zwykłym składzie:

Przewodniczący: **SGSŁ Michał Pieńkowski**

Członkowie: **SGSŁ Adrian Klank /ref./**

SGSŁ Mariusz Ratajczak

Protokolant: **Sylwia Jackowska**

w obecności Z-cy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego PZŁ

Kol. Marcina Grabowskiego

rozpoznał sprawę Kol. [...] [...] syna [...] na skutek odwołania Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego w [...] od orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego w [...] z dnia 23.06.2023 sygn. akt OSŁ [...] /2023 mocą którego umorzono postępowanie w sprawie

na podstawie § 58 ust. 2 pkt. 2 Regulaminu sądów łowieckich i rzeczników dyscyplinarnych w PZŁ

o r z e k ł:

uchyla zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Łowieckiemu w [...].

/-/ Michał Pieńkowski
/-/ Adrian Klank
/-/ Mariusz Ratajczak

U z a s a d n i e n i e

orzeczenia z dnia 13 września 2023 roku

Okręgowy Rzecznik Dyscyplinarny Polskiego Związku Łowieckiego w [...] złożył wniosek oskarżycielski, w którym zarzucił obwinionemu [...] [...] popełnienie przewinienia łowieckiego polegającego na tym, że: bez dokonania wpisu w książce pobytu na polowaniu indywidualnym — w dniu 24 lutego 2022 roku, w obwodzie nr [...] pk (łowisko [...]) należącym do Koła Łowieckiego [...], wykonywał polowanie indywidualne, tj. czynu z art. 35 b ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 42 b ust. 1 oraz art. 42 aa pkt 11 oraz art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie.

Orzeczeniem z dnia 23 czerwca 2023 roku Okręgowy Sąd Łowiecki w [...] na podstawie art. 35 s pkt 2 ustawy Prawo łowieckie oraz art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie. O kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 71 ust. 2 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych w PZŁ.

Okręgowy Sąd Łowiecki ustalił, że obwiniony w dniu 24 lutego 2022 roku wykonywał polowanie, o czym świadczy fakt, że poszedł na zrąb, na którym miały być jelenie i kiedy faktycznie je zobaczył, zaczął je podchodzić. Zdaniem Okręgowego Sądu Łowieckiego czynił to nie w innym celu jak tylko w tym, aby odstrzelić jelenia byka, bo plan pozyskania w tym okresie był niewykonany, a przecież odstrzelić jelenia byka mógł tylko z broni i z tego wniosek ewidentny, że obwiniony podchodził tę chmarę jeleni z bronią w ręku i tym samym wykonywał polowanie nie mając na to zezwolenia, bo jedno zezwolenie na odstrzał indywidualny nr [...] [...] z dnia 24 sierpnia 2021 roku ważne było do dnia 22 lutego 2022 roku, a kolejne takie zezwolenie nr [...] [...] ważne było dopiero od dnia 31 marca 2022 roku. Tym samym w dniu 24 lutego 2022 roku obwiniony wykonywał polowanie bez posiadania ważnego pozwolenia do takiego polowania i nie dokonał również wpisu w książce pobytu na polowaniu indywidualnym, a swoim postępowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu we wniosku oskarżycielskim czynu.

Okręgowy Sąd Łowiecki jednocześnie wskazał, dokonując oceny zachowania obwinionego pod kątem społecznego niebezpieczeństwa, że był to czyn, który charakteryzuje się znikomym jego stopniem.

Sąd I instancji podniósł, że dokonując tej oceny należy wziąć pod uwagę rodzaj i charakter dobra naruszonego, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i dokuczliwość

popęlnienia czynu oraz motywację sprawcy. Okręgowy Sąd Łowiecki podkreślił, że czyn obwinionego nie wyrządził nikomu najmniejszej szkody, a zasadniczym i jedynym motywem jego działania było dążenie do wykonania planu pozyskania jeleni-byków.

Dalej Sąd I instancji wskazał, że w sprawie nie można pominąć dotychczasowej niekaralności obwinionego i wyjątkowo pozytywnej opinii jaką się cieszy w Kole. Okoliczności te mają wprawdzie wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego, ale utwierdziły Okręgowy Sąd Łowiecki w przekonaniu, że faktycznie czyn [...] [...] charakteryzuje się znikomym stopniem społecznego niebezpieczeństwa.

Odwołanie od powyższego orzeczenia złożył Okręgowy Rzecznik Dyscyplinary Polskiego Związku Łowieckiego w [...] i zaskarżył wydane rozstrzygnięcie Okręgowego Sądu Łowieckiego w [...] w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 35 s ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie — poprzez jego zastosowanie i umorzenie postępowania w związku z uznaniem, że delikt dyscyplinary, którego dopuścił się obwiniony stanowi czyn o znikomej społecznej szkodliwości w sytuacji, gdy wszechstronne rozważenie okoliczności sprawy nie pozwala na przyjęcie tej negatywnej przesłanki procesowej.

Okręgowy Rzecznik Dyscyplinary wskazał, że obwiniony usiłując pozyskać jelenia-byka w dniu 24 lutego 2022 roku działał z premedytacją, gdyż miał pełną świadomość tego, że nie posiadał wówczas ważnego upoważnienia do wykonania polowania indywidualnego. Nadto podniósł, że obwiniony jako doświadczony myśliwy z ponad trzydziestoletnim stażem, doskonale zdawał sobie sprawę z wagi popełnianego czynu, który dodatkowo popełnił w z góry powziętym zamiarze.

Dodatkowo wskazał, że czyn, którego dopuścił się obwiniony nie ma charakteru skutkowego.

Okręgowy Rzecznik Dyscyplinary wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku oskarżycielskim czynu i ukaranie go karą dyscyplinarną nagany oraz obciążenie go kosztami postępowania za obie instancje.

Główny Sąd Łowiecki zważył, co następuje:

Odwołanie Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego zasługiwało na uwzględnienie, przy czym dało podstawy do zmiany orzeczenia wydanego przez Okręgowy Sąd Łowiecki w [...] przez jego uchylenie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Trafnie wskazuje Okręgowy Rzecznik Dyscyplinarny, że czyn jakiego dopuścił się obwiniony, co miał bezspornie ustalić Okręgowy Sąd Łowiecki, nie tylko stanowi naruszenie art. 42b ust. 1 oraz art. 42aa pkt 11 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie, ale wypełnia znamiona przestępstwa spenalizowanego w art. 53 pkt 4 tej ustawy, którego popełnienie zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 5.

Zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Katalog okoliczności wpływający na stopień społecznej szkodliwości czynu jest ustawowo zamknięty.

Bez wpływu na stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu pozostają takie okoliczności, jak dotychczasowe życie sprawcy (w tym karalność), jego właściwości i warunki osobiste, itp. Sąd I instancji również zwrócił na tę kwestię uwagę, wskazując jednocześnie, że dotychczasowa niekaralność obwinionego, jego wyjątkowo dobra opinia w środowisku utwierdzają w znikomym stopniu społecznego niebezpieczeństwa czynu.

To przedmiotowe, ale i podmiotowe przesłanki decydują o społecznej szkodliwości sprawcy. W obecnym ujęciu normatywnym szczególne znaczenie mają okoliczności strony przedmiotowej czynu. Z okoliczności strony podmiotowej na ocenę społecznej szkodliwości wpływać mają tylko zamiar i motywacja sprawcy. Zob. Komentarz do art. 115 kk., autor fragmentu T. Oczkowski, pod red. V. Konarskiej-Wrzosek, SIP „Lex”.

W kontekście niniejszej sprawy koniecznym jest ponowne przeanalizowanie zachowania obwinionego, a w szczególności w przypadku uznania, że popełnił zarzucane mu przewinienie dyscyplinarne ustalenie sposobu i okoliczności jego popełniania.

Istotna pozostaje również kwestia wagi naruszonych przez ewentualnego sprawcę obowiązków, postać zamiaru, jak i motywacja sprawcy.

Obwiniony w toku postępowania kwestionuje swoje sprawstwo.

Wątpliwości w rozpoznawanej sprawie budzi stanowisko Sądu I instancji w odniesieniu do ustaleń braku wyrządzenia szkody jako jednej z okoliczności świadczącej o znikomym stopniu społecznego niebezpieczeństwa czynu w kontekście charakteru stawianego obwinionemu zarzutu, który wypełnia jak już wcześniej wskazano, także znamiona czynu zabronionego.

Niezależnie od powyższego za wadliwe należy uznać rozstrzygnięcie Okręgowego Sądu Łowieckiego w przedmiocie kosztów postępowania. Par. 71 ust. 2 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych w PZŁ ma zastosowanie w sytuacji ukarania myśliwego, a wobec obwinionego postępowanie zostało umorzone. Dodać należy, że zgodnie z art. 35 p ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi ukarany w przypadku prawomocnego ukarania.

Główny Sąd Łowiecki nie tracił z pola widzenia, że zgodnie z § 60 ust. 1 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych w PZŁ Główny Sąd Łowiecki nie może uchylić ani zmienić orzeczenia lub postanowienia na niekorzyść obwinionego, jeżeli rzecznik dyscyplinarny nie wniósł odwołania na jego niekorzyść. Par. 2 cyt. przepisu stanowi, że w szczególnie uzasadnionych przypadkach Główny Sąd Łowiecki może uchylić lub zmienić orzeczenie i postanowienie zaskarżone na niekorzyść obwinionego - na korzyść obwinionego, który nie złożył odwołania.

W realiach niniejszej sprawy niezbędnym jest zagwarantowanie obwinionemu prawa do rozpoznania sprawy z zachowaniem dwuinstancyjnego trybu orzekania.

Mając na uwadze powyższe na podstawie § 58 ust. 2 pkt 2 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych w PZŁ orzeczono jak w sentencji postanowienia.

/-/ Michał Pieńkowski
/-/ Adrian Klank
/-/ Mariusz Ratajczak